

Arrest

nr. 306 163 van 6 mei 2024
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 november 2020 wordt aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 6 juni 2023 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in zijn verklaarde hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van een Unieburger, met name van C.H.N., zijn zus die de Spaanse nationaliteit heeft.

Op 4 december 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden akte, die aan de verzoeker per aangetekend schrijven van 5 december 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze akte luidt als volgt:

“ (...)
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.06.2023 werd ingediend door:

Naam: C. (...)
Voornaam: M. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...).1997
Geboorteplaats: N. (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 6.06.2023 gezinshereniging aan met zijn zus, de genaamde C. H. N. (...) (RR xxx), van Spaanse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...' "

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest van het gemeentebestuur van R. (...) (Spanje) op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij sedert 28.10.2020 ingeschreven werd op (...). Er was een ambtshalve uitschrijving dd. 30.05.2022
- attest van het gemeentebestuur van R. (...) (Spanje) op naam van de referent waaruit blijkt dat zij sedert 30.07.2020 ingeschreven werd op adres (...). Er was een ambtshalve uitschrijving dd. 30.05.2022
- verklaring op eer dd. 5.01.2023 door S. C. (...)
- certificaat N°: 133/11 C.F. dd. 1.12.2023
- attestation du revenu N° 25959/2022 dd. 31.10.2022 aangaande de jaren 2021/2022
- geldoverschrijvingen RIA van de referent gericht aan betrokkene dd. 18.03.2019, 23.08.2022, 25.08.2022, 2.09.2022 en 15.10.2022

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentpersoon sedert 17.08.2022 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat :

Voor zover betrokkene en de referentpersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentpersoon, dient opgemerkt te worden dat deze samenwoont in Spanje sedert 30.05.2022 stopgezet werd. Betrokkene diende op 6.06.2023 een aanvraag gezinshereniging in, wat meer dan 1 jaar na deze samenwoont betreft. Bijgevolg was er geen samenwoont voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentpersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentpersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentpersoon. Betrokkene legt 1 geldstorting voor aangaande 2019 en 4 geldstortingen in 2022 voor de

maanden augustus, september en oktober. In hoeverre betrokkene de overige maanden voor zijn aankomst in België in zijn levensonderhoud heeft voorzien is dan ook onduidelijk. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene in het verleden in Spanje heeft samengewoond met de referent. Er werd nergens aangetoond dat betrokkene niet zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien en ten laste was van de referent tijdens deze samenwoning. Bijgevolg kan deze samenwoning dan ook niet aanvaard worden als bewijs van ten laste zijn. Betrokkene legt verder nog een attest voor van de curator van het grondbezit te Nador. Op datum van 1 december 2023 was betrokkene niet in het bezit van een onroerend goed te Marokko. Verder legt betrokkene nog een attest van de revenu voor aangaande de jaren 2021/2022. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt enerzijds dat een attest van de revenu steeds wordt afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Het is dus evenzeer mogelijk dat betrokkene vrijgesteld is van het indienen van een belastingaangifte, dergelijke vrijstelling betekent niet dat hij niet over bestaansmiddelen beschikt. Op basis van het geheel kan dus geenszins besloten worden dat betrokkene onvermogen zou zijn." Bijgevolg werd de financiële onvermogenheid, van zowel in Marokko als in Spanje, niet aangetoond.

De voorgelegde verklaring op eer kan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden. Er werden nergens verifieerbare bewijzen voorgelegd die deze verklaringen staven.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2023 tot op heden op het adres van de referentpersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentpersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentpersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentpersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentpersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentpersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentpersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentpersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen welgering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten

*of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politierechtspraak en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 30 januari 2024 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In casu houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die

met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Conform artikel 47/1, 2° Vw. worden als andere familieleden van een Unieburger beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger. Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag. Voorts moeten, overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw., de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel. Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Spaanse zus of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05). 2.1.2. Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20- 21). Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt: “Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;” Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU

neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Het staat in casu vast dat artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden zijn, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. Meer bepaald heeft verzoeker een attest van het gemeentebestuur van R. (...) (Spanje) op zijn naam neergelegd waaruit blijkt dat hij sedert 28.10.2020 ingeschreven was op het (...). Tevens heeft verzoeker een attest neergelegd op naam van de zus van verzoeker waaruit blijkt dat zij sedert 30 juli 2020 ingeschreven was op hetzelfde adres als verzoeker. Ook heeft verzoeker een verklaring op eer van S. C. (...) toegevoegd aan zijn dossier.

Het is dan ook duidelijk dat verweerder onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker heeft nochtans aan de hand van verschillende documenten, neergelegd bij zijn aanvraag, heeft aangetoond dat hij in Marokko onvermogen is en er deel uitmaakte van haar gezin.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet betwist dat verzoeker en zijn zus in Spanje deel uitmaakten van een gezin. Immers, verzoeker heeft aangetoond dat ze op hetzelfde adres verbleven. Het feit dat er een onderbreking is geweest en dat verzoekers zus zich heeft ingeschreven in België, doet niets af aan het feit dat verzoeker ten laste was van zijn. Meer nog, is verzoeker ingeschreven op het adres van zijn zus in België en wordt hij door haar ondersteund.

Verweerder betwist evenmin dat verzoeker bewezen heeft dat hij geld heeft ontvangen middels geldstortingen voor aangaande 2019 en 4 geldstortingen in 2022 voor de maanden augustus, september en oktober. Nergens bepaalt de wet dat verzoeker een volledige boekhouding van zijn ondersteuning moet neerleggen. Het is wel aan verzoeker om aan te tonen dat hij behoeftig was en dan ook financieel afhankelijk was van zijn zus. Het is voor verzoeker dan ook een raadsel waarom de verwerende partij meent dat de financiële onvermogenheid van zowel in Marokko als Spanje niet aangetoond zou zijn. Overigens, hoe zou verzoeker in Spanje kunnen werken en over inkomsten beschikken als hij daar geen verblijfsrecht had? Het is bijzonder jammer dat verweerde de ernst van de situatie niet inzielt en de wet zeer strikt toepast, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was in Marokko, Spanje en thans in België. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt: 'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43). Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Het eerste middel is gegrond."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen

en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met zijn zus, die de Spaanse nationaliteit heeft, doch dat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie.

Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde heeft in zijn motivering de stukken opgesomd die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd. De gemachtigde motiveert *“in eerste instantie”* dat *“de referentiepersoon sedert 17.08.2022 in België verblijft”* zodat *“(v)an een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer (...) geen sprake (is)”*. De gemachtigde merkt *“(b)ijkomend”* op dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Tevens worden in de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke gronden weergegeven op basis waarvan werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo kan in de bestreden akte op eenvoudige wijze worden gelezen dat de verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en omdat het legaal verblijf in België is verstreken. Er wordt gemotiveerd dat de verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon wordt betwist en er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden anders dan de gewone affectieve banden worden aangetoond. De gemachtigde geeft verder aan dat de verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Er wordt tevens op gewezen dat deze beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf inhoudt. Er is, zo vervolgt de gemachtigde, ook geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enig medisch probleem.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische

aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het bewijs van ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, vormt artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet onbetwistbaar een omzetting van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn, dit is de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53- 3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

(...)”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11), heeft benadrukt dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in ditzelfde arrest tevens benadrukt dat de Burgerschapsrichtlijn geen verplichting inhoudt om een verblijfsrecht te verstrekken aan de “ruimere familieleden” van een Unieburger, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

(...)

Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

– dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;

– dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

– dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

(...)

De verzoeker betwist zowel de vaststelling dat hij geen deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van zijn Spaanse zus in het land van herkomst als de vaststelling dat hij niet ten hare laste zou zijn (geweest). Hij laat evenwel volgend motief uit de bestreden beslissing onbesproken: *“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 17.08.2022 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.”*

De verzoeker betwist niet dat *“de referentiepersoon sedert 17.08.2022 in België verblijft”* en dat er *“(v)an een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer (...) geen sprake (is).”*

Dit vormt een determinerend weigeringsmotief, te meer nu in de bestreden beslissing verder als volgt wordt gemotiveerd: *“Bijkomend dient opgemerkt te worden dat : (...)”* en het door de verzoeker geviseerde artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit de gemachtigde geenszins verplicht om een verblijfsrecht toe te kennen aan de vreemdeling die aantoont dat hij een ander familielid is, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, maar enkel voorziet dat *“de gemachtigde hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag, (begunstigt)”*. Het voldaan zijn aan de bewijslast, voorzien in artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, leidt dan ook niet van rechtswege tot de toekenning van een verblijfsrecht en -kaart, maar het is alsdan aan de gemachtigde om de aanvraag op gemotiveerde wijze individueel te beoordelen, waarbij zijn appreciatiebevoegdheid om de aanvraag alsnog te weigeren overeind blijft.

De verzoeker brengt omtrent de voormelde, determinerende vaststellingen geen enkele betwisting naar voor. Hij toont op geen enkele wijze aan dat deze beoordeling blijk zou geven van een onevenredige overschrijding van de ruime beoordelingsmarge waarover de lidstaten beschikken inzake verblijfsaanvragen van ruimere familieleden van een burger van de Unie.

Het determinerende weigeringsmotief blijft dan ook overeind.

Verzoekers inhoudelijke kritiek inzake de door hem voorgelegde bewijzen van het ten laste zijn en het deel uitmaken van het gezin, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende en niet-betwiste vaststelling dat er geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon (RvS 6 juli 2023, nr. 257.076). Verzoekers kritiek is dan ook gericht tegen een overvloedige motivering, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

3.1.2.3. Geheel ten overvloede wordt nog gewezen op het volgende.

In verband met het tweede toepassingsgeval inzake het 'deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie', zoals voorzien in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden verwezen naar de recente rechtspraak van het Hof van Justitie van 15 september 2022, in de zaak *SRS en AA*, C-22/21. Het Hof stelde als volgt:

“19 Aangezien deze bepaling nergens uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst voor een definitie van het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie”, vereisen de eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel dat die bepaling normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening moet worden gehouden met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen ervan, maar ook met de context ervan en met de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt [zie in die zin arresten van 21 december 2011, *Ziolkowski en Szeja*, C-424/10 en C-425/10, EU:C:2011:866, punt 32; 26 maart 2019, *SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind)*, C-129/18, EU:C:2019:248, punt 50, en 24 februari 2022, *A e.a. (Fractieverzekeringsovereenkomsten)*, C-143/20 en C-213/20, EU:C:2022:118, punt 68].

20 Bij de letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 zij er eerst en vooral aan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak de in een van de taalversies van een Unierechtelijke bepaling gebruikte formulering niet als enige grondslag voor de uitlegging van die bepaling kan dienen of voorrang kan hebben boven de andere taalversies. De noodzaak om elke bepaling van Unierecht op eenvormige wijze uit te leggen en toe te passen sluit uit dat slechts één taalversie in de beschouwing wordt betrokken, maar vereist veeleer dat bij de uitlegging ervan wordt gelet op de algemene opzet en de doelstelling van de regeling waarvan zij een onderdeel vormt (zie in die zin arresten van 27 oktober 1977, *Bouchereau*, 30/77, EU:C:1977:172, punt 14, en 25 februari 2021, *Bartosch Airport Supply Services*, C-772/19, EU:C:2021:141, punt 26).

21 In casu kunnen de bewoordingen van bepaalde taalversies van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, zoals de Spaanse („viva con”), de Italiaanse („convive”) en de Nederlandse („inwonen”), worden uitgelegd alsof wordt bedoeld op het eenvoudigweg samenleven onder hetzelfde dak. In andere taalversies van deze bepaling wordt evenwel naar het huishouden verwezen en naar het geheel van activiteiten en aangelegenheden dat samengaat met het samenleven als familie binnen hetzelfde gezin, wat verder gaat dan het simpelweg delen van een woning of het tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Dit is onder meer het geval bij de Tsjechische taalversie van die bepaling („domácnost”), de Duitse („häusliche Gemeinschaft”), de Estse („leibkond”), de Engelse („household”), de Franse („ménage”), de Hongaarse („háztartás”), de Portugese („comunhão de habitação”), de Slowaakse („domácnost”) en de Finse („samassa taloudessa”).

22 Voorts moet worden opgemerkt dat nergens uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 kan worden afgeleid dat bij de uitlegging van deze bepaling het begrip „hoofd van de huishouding” moet worden gehanteerd. Zoals de advocaat-generaal in punt 34 van zijn conclusie heeft verduidelijkt, zou dat er in de praktijk immers op neerkomen dat een criterium wordt toegevoegd waarin de tekst van die bepaling niet voorziet.

23 De letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 volgens welke het „andere familielid” in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen, wordt bevestigd door de context van deze bepaling. De twee andere hypothesen in deze bepaling, gelezen in het licht van overweging 6 van de richtlijn, doelen immers op situaties waarin het „andere familielid” afhankelijk is van de Unieburger. In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt bedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden.

24 Deze uitlegging vindt tevens steun in de doelstelling van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, gelezen in het licht van overweging 6, waarin wordt gepreciseerd dat deze richtlijn tot doel heeft „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”, door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die weliswaar niet onder een van de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde categorieën van „familielid” van een Unieburger vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met die burger hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden [zie in die zin arresten van 5 september 2012, *Rahman e.a.*, C-83/11, EU:C:2012:519, punt 32, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 60].

25 Anders dan de familieleden van de Unieburger die in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 worden gedefinieerd, hebben de „andere familieleden” van deze burger in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), ervan geen recht op binnenkomst en verblijf in het gastland van die burger maar de mogelijkheid om een dergelijk recht te verwerven, zoals in overweging 6 ervan staat aangegeven, „rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn”. Daartoe genieten deze „andere familieleden” krachtens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van dezelfde richtlijn garanties van procedurele aard, namelijk de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie moet zijn gebaseerd, die rekening moet houden met alle bijzondere omstandigheden daarvan en die, in geval van weigering, moet worden gemotiveerd [zie in die zin arresten van 5 september 2012, *Rahman e.a.*, C-83/11, EU:C:2012:519, punten 19-22, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 62].

26 Bijgevolg moet een „ander familielid”, om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat (zie in die zin arrest van 5 september 2012, *Rahman e.a.*, C-83/11, EU:C:2012:519, punt 38).

(...)

30 Bijgevolg dient op de gestelde vragen te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet” in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen.”

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever „een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

„Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke

afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 7 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia* t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, *Flora May Reyes* t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

*“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 35).*

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet

in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van het herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens levensbehoeften. Zo kunnen ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in het land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn levensonderhoud, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk en duurzaam afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert.

In de bestreden beslissing wordt over het deel uitmaken van het gezin als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest van het gemeentebestuur van R. (...) (Spanje) op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij sedert 28.10.2020 ingeschreven werd op (...). Er was een ambtshalve uitschrijving dd. 30.05.2022*
- attest van het gemeentebestuur van R. (...) (Spanje) op naam van de referent waaruit blijkt dat zij sedert 30.07.2020 ingeschreven werd op adres (...). Er was een ambtshalve uitschrijving dd. 30.05.2022*
- verklaring op eer dd. 5.01.2023 door S. C. (...)*

(...)

(...)

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat :

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat deze samenwoning in Spanje sedert 30.05.2022 stopgezet werd. Betrokkene diende op 6.06.2023 een aanvraag gezinshereniging in, wat meer dan 1 jaar na deze samenwoning betreft. Bijgevolg was er geen samenwoning voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoeker betwist niet dat de samenwoning met zijn zus in Spanje werd beëindigd op 30 mei 2022 en dat hij pas op 6 juni 2023 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, wat meer dan één jaar na de samenwoning met zijn zus betreft. De verzoeker betwist dan ook niet dat er geen samenwoning voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging was.

De verzoeker erkent dat er een onderbreking in het samenwonen met zijn zus is geweest maar volgens hem doet dit niets af aan het feit dat hij ten laste van zijn zus was in die periode.

In de bestreden beslissing wordt over het ten laste zijn als volgt gemotiveerd:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene legt 1 geldstorting voor aangaande 2019 en 4 geldstortingen in 2022 voor de maanden augustus, september en oktober. In hoeverre betrokkene de overige maanden voor zijn aankomst in België in zijn levensonderhoud heeft voorzien is dan ook onduidelijk. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene in het verleden in Spanje heeft samengewoond met de referent. Er werd nergens aangetoond dat betrokkene niet zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien en ten laste was van de referent tijdens deze samenwoning. Bijgevolg kan deze samenwoning dan ook niet aanvaard worden als bewijs van ten laste zijn. Betrokkene legt verder nog een attest voor van de curator van het grondbezit te Nador. Op datum van 1 december 2023 was betrokkene niet in het bezit van een onroerend goed te Marokko. Verder legt betrokkene nog een attestatie du revenu voor aangaande de jaren 2021/2022. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt enerzijds dat een attestatie du revenu steeds wordt afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Het is dus evenzeer mogelijk dat betrokkene vrijgesteld is van het indienen van een belastingaangifte, dergelijke vrijstelling betekent niet dat hij niet over bestaansmiddelen beschikt. Op basis van het geheel kan dus geenszins besloten worden dat betrokkene onvermogen zou zijn.” Bijgevolg werd de financiële onvermogenheid, van zowel in Marokko als in Spanje, niet aangetoond.”

De verzoeker benadrukt dat de bewijsvoering inzake het ‘ten laste’ zijn vrij is. Dit klopt, doch hiertegenover staat ook de discretionaire bevoegdheid van de verweerder om te oordelen of de verzoeker een voldoende bewijs heeft voorgelegd.

De verzoeker betoogt dat de wet nergens bepaalt dat hij een volledige boekhouding van zijn ondersteuning moet voorleggen. De verzoeker erkent daarentegen wel dat hij dient aan te tonen dat hij behoeftig en dus ook financieel afhankelijk was van zijn zus. De verzoeker betwist niet dat hij één geldstorting aangaande 2019 heeft voorgelegd en vier geldstortingen in 2022 voor de maanden augustus, september en oktober. De verzoeker gaat niet op concrete wijze in op volgend motief uit de bestreden beslissing: *“In hoeverre betrokkene de overige maanden voor zijn aankomst in België in zijn levensonderhoud heeft voorzien is dan ook onduidelijk”* █

De verzoeker betoogt dat het voor hem een raadsel is waarom de verweerder meent dat de financiële onvermogenheid zowel in Marokko als in Spanje niet zou zijn aangetoond.

De verzoeker gaat hierbij voorbij aan de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Er werd nergens aangetoond dat betrokkene niet zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien en ten laste was van de referent tijdens deze samenwoning. Bijgevolg kan deze samenwoning dan ook niet aanvaard worden als bewijs van ten laste zijn. Betrokkene legt verder nog een attest voor van de curator van het grondbezit te Nador. Op datum van 1 december 2023 was betrokkene niet in het bezit van een onroerend goed te Marokko. Verder legt betrokkene nog een attestatie du revenu voor aangaande de jaren 2021/2022. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt enerzijds dat een attestatie du revenu steeds wordt afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Het is dus evenzeer mogelijk dat betrokkene vrijgesteld is van het indienen van een belastingaangifte, dergelijke vrijstelling betekent niet dat hij niet over bestaansmiddelen beschikt. Op basis van het geheel kan dus geenszins besloten worden dat betrokkene onvermogen zou zijn.” Bijgevolg werd de financiële onvermogenheid, van zowel in Marokko als in Spanje, niet aangetoond.”

De verzoeker stelt zich nog de vraag hoe hij in Spanje zou hebben kunnen werken en over inkomsten zou hebben kunnen beschikken als hij daar geen verblijfsrecht had. De verzoeker lijkt hiermee volgend motief uit de bestreden beslissing te viseren: *“Er werd nergens aangetoond dat betrokkene niet zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien en ten laste was van de referent tijdens deze samenwoning.”*

Het weze nogmaals benadrukt dat de bewijslast op de aanvrager rust. Het kwam de verzoeker toe om in het kader van zijn aanvraag duidelijkheid te scheppen over zijn verblijfs- en sociaaleconomische situatie in Spanje en om aan te tonen dat hij er, zowel tijdens als na de periode na van samenwoning met de referentiepersoon en voorafgaand zijn aanvraag gezinshereniging in België, onvermogen was en voor zijn basisbehoeften afhankelijk was van de referentiepersoon. Het is niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk

of feitelijk onjuist is van de verweerder om vast te stellen dat de verzoeker op dit vlak in gebreke is gebleven.

De verzoeker benadrukt nog dat hij ook in België inwoont bij zijn zus en ten hare laste is. Dit wordt in de bestreden beslissing ook expliciet erkend: *“(h)et gegeven dat betrokkene sedert juni 2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is”*. Evenwel brengt de verzoeker niets in tegen de volgende motieven uit de bestreden beslissing: *“louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”*

De subjectieve overtuiging van de verzoeker, dat hij wel degelijk aantoonde ten laste te zijn (geweest) van de referentiepersoon en deel te hebben uitgemaakt van haar gezin in Spanje, volstaat tot slot niet om de bevindingen van de verweerder te weerleggen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging omtrent de bij de aanvraag voorgelegde stukken, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijke oordeelsvorming.

In zijn verzoekschrift werpt de verzoeker nog op dat de verweerder onvoldoende rekening houdt met zijn levenssituatie zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij “de CGVS”. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend; hij toont dit ook niet aan. Nergens uit blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging van 6 juni 2023 heeft verwezen naar stukken die bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zouden zijn voorgelegd. Er blijkt dan ook niet dat de verweerder enig element, voorgelegd bij de aanvraag gezinshereniging van 6 juni 2023, zou hebben veronachtzaamd.

3.1.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 22 van de Belgische Grondwet waarborgt het recht op eerbiediging van het privéleven. Dit recht wordt verder uitgebreid door Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat stelt dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Openbare autoriteiten mogen alleen inbreuk maken op dit recht in specifieke, wettelijk voorziene gevallen die noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, zoals nationale veiligheid, openbare veiligheid, economisch welzijn, preventie van wanorde en misdaad, gezondheidsbescherming, goede zeden, of bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van privé- en familieleven wordt geclaimd, moet eerst vastgesteld worden of er daadwerkelijk sprake is van een familieleven in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, voordat onderzocht wordt of er inbreuk op dit recht is gemaakt door een specifieke beslissing.

Het is belangrijk op te merken dat Artikel 8 van het EVRM noch het begrip 'familie- en gezinsleven' noch 'privéleven' definieert. Deze begrippen zijn autonoom en moeten onafhankelijk van nationaal recht geïnterpreteerd worden. Om het bestaan van een familie- of gezinsleven vast te stellen, moet eerst worden onderzocht of er een familie of gezin is en of er sprake is van een hechte persoonlijke band tussen de leden.

Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het begrip 'privéleven' breed en is het onmogelijk en onnodig om een uitputtende definitie te geven. De vaststelling of er sprake is van een familie- en gezinsleven of van een privéleven, of van beide, is een kwestie van feiten.

In een specifiek geval kan worden vastgesteld dat het bewezen is dat verzoeker tezamen met zijn zus woonde, zeker in Spanje en thans in België. Er is dan ook sprake van een familie in de zin van het Verdrag.

In de huidige zaak, die een eerste aanvraag tot gezinshereniging betreft, wordt geen beoordeling gemaakt op basis van het tweede lid van artikel 8 EVRM. Hier moet volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) bepaald worden of er een positieve verplichting voor de staat bestaat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen en verder te ontwikkelen. Dit is eerder vastgesteld in zaken zoals Ahmut tegen Nederland (28 november 1996) en Rodrigues Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland (31 januari 2006).

Deze beoordeling gebeurt via een 'fair balance'-toets, een evenwichtige belangenafweging. Indien uit deze toets blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan zou dit een schending van Artikel 8 EVRM betekenen, zoals eerder bepaald in de zaak Rees tegen het Verenigd Koninkrijk (17 oktober 1986).

In het specifieke geval van verzoeker, die de broer is van de referentiepersoon (met Spaanse nationaliteit), blijkt dat hij in België met zijn zus samenwoont, zij eerder in Spanje en Marokko op hetzelfde adres woonden en zijn zus hem financieel onderhoudt. De betwiste beslissing vormt dus een schending van Artikel 8 EVRM, aangezien uit de 'fair balance'-toets geen geldige redenen naar voren komen om de gezinshereniging te weigeren.

Daarnaast moet er rekening gehouden worden met het feit dat Artikel 8 EVRM voorrang heeft op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, zoals bevestigd door de Raad van State op 22 december 2010. Daarom dient de betwiste beslissing vernietigd te worden. Deze beslissing vormt ook een schending van zowel artikel 22 van de Belgische Grondwet als artikel 8 EVRM en moet daarom eveneens vernietigd worden.

Het tweede middel is gegrond."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de Staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Om na te gaan of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet een onderzoek worden gevoerd in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu werd de verzoeker nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hindernissen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), valt de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De verzoeker betoogt dat hij de broer is van de referentiepersoon, die de Spaanse nationaliteit heeft en met wie hij in België samenwoont en ook eerder in Spanje en Marokko op hetzelfde adres heeft samengewoond en hij geeft aan dat zijn zus hem financieel onderhoudt. Volgens de verzoeker is er dan ook sprake van een gezinsleven met zijn zus in het zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de beslissing tot weigering van verblijf betreft, herhaalt de Raad dat in het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden wordt beschreven als volgt:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, 32) De verblijfsvoorwaarden zoals deze zijn opgesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet liggen in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin). De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van meerderjarige broers vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan.

Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn zus, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn zus – of nog een beschermenswaardig gezinsleven – niet vaststellen. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

In zoverre de verzoeker ook de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wijst de Raad erop dat in deze beslissing nog wordt gemotiveerd als volgt:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Hieruit blijkt dat de verweerder wel degelijk heeft betwist dat de verzoeker banden met zijn zus heeft opgebouwd die eraan in de weg zouden staan dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst. De verzoeker betwist op zich niet dat hij een volwassen persoon is *“waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België”* en dat uit het dossier niet blijkt dat hij daartoe niet toe in staat zou zijn. De verzoeker betwist evenmin dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. In wezen

gaat de verzoeker er geheel aan voorbij dat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming geen absoluut karakter heeft en dat relaties tussen volwassen familieleden (andere dan echtgenoten en gelijkgestelde partners) niet *ipso facto* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). De verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de verweerder, zoals hierboven geciteerd, niet redelijk zou zijn of in strijd met de notie gezins-of familieleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Nu hij niet aantoont dat hij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan hij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.2.2.2. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoeker niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE